

Ἀδελφοί μου καί τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

«Μέγα καί παράδοξον θαῦμα τετέλεσται σήμερον! Ἦλθε γάρ ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν». Ὁ ἱερός ὑμνωδός τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας μᾶς παροτρύνει νά ψάλλουμε ὅτι μέγα καί παράδοξο γεγονός συντελεῖται σήμερα, καθὼς ἦλθε στόν κόσμο ἡ ἐλπίδα κι ἡ ἀπαντοχὴ τῆς οἰκουμένης.

Τό θαῦμα ἔγκειται στό γεγονός τοῦ ἐρχομοῦ, τῆς συνάντησης μέ τό πρόσωπο τοῦ Δημιουργοῦ. Ἡ σωτηρία δοκιμάστηκε ἀπό τά ἔθνη μέ ποικίλους τρόπους. Δέν εὐδώθηκε ὅμως οὔτε ἀπό ὀξυδερεκεῖς ἡγέτες, οὔτε ἀπό φωτισμένους δασκάλους, οὔτε ἀπό τή δυναμική τῶν ἀνθρώπινων ἐπιτευγμάτων. Ἐγκαινιάστηκε ἀπό τή θυσιαστική ἀγάπη τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, πού σμίκρυνε ἐκουσίως τήν παντοδυναμία Του γεννώμενος ὡς ἀνυπεράσπιστο βρέφος.

Ἡ προσδοκία μᾶς καινούργιας ζωῆς ὑπῆρχε χωρίς νά εἶναι ἐφικτή ἡ πραγματοποίησή της. Οἱ βεβαιότητες καί οἱ κατακτήσεις τοῦ κόσμου προσέδιδαν κῦρος, ἐξουσία, δόξα. Ἡ ἐλπίδα ὅμως σέ αὐτές ἦταν ἀνυπόστατη καθὼς δέν ρίζωνε στή μοναδική κλήση τοῦ ἀνθρώπου, πού εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἔρχεται λοιπόν τό πλήρωμα τῆς ἀγάπης ὁ Χριστός, γιά νά ἀποκαταστήσει τόν βαθύτερο πόθο τοῦ ἀνθρώπου πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τήν ἐλευθερία τῆς ἀγάπης.

«Ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ σήμερον ἠνώθησαν». Πανηγυρίζουμε σήμερα τή γέννηση τῆς ἐλπίδας. Ἡ προσδοκία μας δέν εἶναι πιά μία ἄσαρκη-μεταφυσική ἀναμονή, οὔτε περιορίζεται σέ μία ψυχολογική αισιοδοξία. Εἶναι γεγονός! Ἔχει τήν ἀρχή του στήν ἱστορία ἀλλά ἡ προοπτική του διασχίζει τήν αἰωνιότητα. Συντελέστηκε στό παρελθόν ἀλλά ἡ οἰκειώσή του πραγματοποιεῖται στό παρόν ὡς πρόγευση τοῦ μέλλοντος.

Ἡ ἀπόσταση μεταξύ γῆς καί οὐρανοῦ ἦταν ἡ κακότεχνη ἐφεύρεση τοῦ ἀνθρώπου. Στό ἀγεφύρωτο αὐτό χάσμα ἔβρισκαν χῶρο οἱ αὐταπάτες τῶν προσωπειῶν τῆς ἐλευθερίας. Γιά τό λόγο αὐτό οἱ μόνοι πού ἀντιλήφθηκαν τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ ἦταν οἱ καταφρονημένοι βοσκοί καί οἱ ἄλλοεθνεῖς μάγοι. Ἡ κοσμική καταξίωση καί ἡ ἀλαζονική βεβαιότητα ἦταν καί θά εἶναι τά κατεξοχὴν προσωπεῖα, τά εἰδῶλα τοῦ ἀγέρωχου ἑαυτοῦ πού θά σκιάζουν πάντοτε τήν ἀλήθεια.

Ἡ ἀπλότητα τῶν βοσκῶν καί ἡ ἀναζήτηση τῶν μάγων κατέλιπαν αἰώνια παρακαταθήκη γνήσιου πόθου λευτεριάς. Διότι γιά νά ὑπάρχει κάποιος ἐλεύθερος εἶναι ἀνάγκη νά εἶναι ταπεινός· δηλαδή νά εἶναι ξένος ὡς πρὸς τίς ἰδιοτελεῖς συμβάσεις τῆς ἐποχῆς του καί ἐπίσης ξένος ὡς πρὸς τήν ἀσφάλεια τῶν πεποιθήσεών του.

Ὁ πρῶτος μέγας ξενιτεμένος τῆς ἱστορίας ἄλλωστε εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. «Ἐγκατέλειψε» τοὺς Πατρικούς κόλπους καὶ ἀνέλαβε τὴν ἀνθρώπινη τραγωδία ἕως θανάτου. Καί ὡς ἄνθρωπος ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ πάρει τὸν δρόμο τῆς προσφυγιάς βαδίζοντας ἐκούσια τὸν σταυρωμένο δρόμο τῆς ἀγάπης. Σὲ αὐτὸν τὸν δρόμο πορεύεται καὶ ὅποιοσδήποτε ζητᾷ νὰ λευτερωθεῖ. Στέκεται σὸ πλάι ἐκείνων πού ἔχουν ἐξοριστεῖ, πού ἔχουν ἀπορριφθεῖ, γιατί πρῶτος ἀπορριμμένος ἐξόριστος γιὰ χάρι ὅλων ἦταν ὁ Χριστός.

Αὐτὰ τὰ Χριστούγεννα ἄς ἐορτάσουμε τὴν ξενιτιά μας ἀπὸ τίς συμβάσεις καὶ τὴν κατασφάλιση πού πνίγουν τὴν ἐλευθερία. Ἄς ἐπαναπατριστοῦμε σὸ πρόσωπο καὶ τὴν καρδιά τοῦ ἀναγκεμένου συνανθρώπου. Ἐκεῖ σπαργανοῦται ἀθόρυβα καὶ μυστικά ὁ Κτίστης, ἐκεῖ μποροῦμε νὰ ξαναβροῦμε τὸν πρόσφυγα ἑαυτό μας.

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Β΄